

R O M Â N I A

**CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA I CIVILA**

DECIZIA CIVILĂ Nr. 779/2022

Ședința publică de la 22 Martie 2022

Completul compus din:

PREȘEDINTE	Cristina Gheorghina Nicoară
Judecător	Letiția Daniela Mărginean
Grefier	Eva Monica Hudema

Pe rol se află pronunțarea asupra apelului formulat de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara în numele și pt. membrul de sindicat Vasile Aura Iustina împotriva sentinței civile nr. 1153/2021 pronunțată de Tribunalul Hunedoara în dosar civil nr. 1339/97/2021, având ca obiect drepturi bănești.

Mersul dezbaterilor a avut la termenul de judecată din 22 Martie 2022, fiind consemnat în încheierea de amânare inițială a pronunțării întocmită la acea dată, care face corp comun cu prezenta decizie.

Instanța lasă cauza în pronunțare.

**CURTEA DE APEL
Asupra apelului civil de față,**

Prin acțiunea în conflict individual de muncă înregistrată la Tribunalul Hunedoara la data de 31.05.2021 sub nr.1339/97/2021, Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat, reclamantul Vasile Aura Iustina, a chemat în judecată pe pârâtul Liceul Tehnologic Agricol „Alexandru Borza” Geoagiu, solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună obligarea acesteia la acordarea indemnizației de vacanță sub forma de vouchere de vacanță în cuantum de 1450 lei, aferente anului 2020. Nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 1153/2021 Tribunalul Hunedoara a admis în parte acțiunea în conflict individual de muncă formulată de către Sindicatul Învățământului Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat, reclamantul Vasile Aura Iustina, în contradictoriu cu pârâtul Liceul Tehnologic Agricol „Alexandru Borza” Geoagiu, cu sediul în Geoagiu.

A obligat pe pârât la acordarea către reclamant a indemnizației de vacanță sub formă de vouchere de vacanță, aferente anului 2020, proporțional cu timpul lucrat în cadrul unității pârâte.

S-a respins în rest acțiunea ca neîntemeiată.

Nu s-au acordat cheltuieli de judecată.

În considerentele sentinței s-au reținut următoarele:

În fapt, reclamantul este încadrat la unitatea de învățământ pârâtă pe postul de profesor din data de 14.09.2020, astfel cum rezultă din adeverința nr.740/02.03.2021 emisă de această (f.6).

Din aceeași adeverință rezultă că reclamantul nu a beneficiat de acordarea voucherelor de vacanță aferente anului 2020, deși a solicitat acest lucru.

Prin prezenta acțiune se pretinde acordarea integrală a indemnizației de vacanță în cuantum de 1450 lei aferentă anului 2020, sub forma voucherului de vacanță.

Instanța a constatat că acțiunea este întemeiată doar în parte și a fost admisă în aceste limite pentru considerentele ce urmează.

Într-adevăr, art.1 alin.1-2 din O.U.G. nr. 8/2009 privind acordarea voucherelor de vacanță „ (1) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență, pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial, angajatorii care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă pot acorda, în condițiile legii, bonuri de valoare, denumite în continuare vouchere de vacanță. (2) Instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2021, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat”, iar potrivit alin. (2⁵) „În cazul instituțiilor și autorităților publice centrale și locale, modalitatea de acordare a indemnizațiilor de vacanță se stabilește prin hotărâre a Guvernului, fără a se diminua cuantumul anual acordat salariaților din administrația publică centrală și locală pentru vouchere de vacanță sau echivalent”.

În aplicarea OUG nr.8/2009 aprobată cu modificări prin Legea nr.94/2014, s-a emis HG nr.215 din 4 martie 2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță, iar din art.3 alin.2 rezultă că în cazul salariaților din instituțiile și autoritățile publice, prevăzute de art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație.

Unitatea de învățământ pârâtă este una dintre instituțiile prevăzute de art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență (respectiv, instituțiile și autoritățile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare).

Potrivit art.12 alin.2 din Normele metodologice, cuantumul acordat salariaților, alții decât cei prevăzuți la art. 3 alin. (2), sub forma voucherelor de vacanță se stabilește, în condițiile legii, de către angajatori proporțional cu perioada de exercitare a raportului de serviciu sau durata contractului de muncă, într-un an calendaristic.

Prin Ordinul nr. 4.635 din 26 iunie 2020 privind stabilirea modalității de acordare a voucherelor de vacanță pentru unitățile/instituțiile de învățământ de stat, Ministerul Educației și Cercetării și alte instituții publice din subordinea acestuia, pentru anul 2020 s-a stabilit la art.1 că „în anul 2020, salariaților din unitățile/instituțiile prevăzute la alin. (1) li se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, pe suport electronic, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație. (3) Beneficiază de vouchere de vacanță personalul încadrat în unitățile/instituțiile prevăzute la alin. (1) care a desfășurat activitate în anul 2020, indiferent de durata acesteia inclusiv personalul pensionat/detașat sau aflat în situațiile prevăzute la art. 145 alin. (4) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Din prevederile legale mai sus menționate că acordarea voucherelor de vacanță reprezintă un drept al angajaților în sensul art.40 alin.2 lit. c Codul Muncii invocat și în acțiune, iar nu o simplă vocație.

Cu toate acestea, din interpretarea coroborată a dispozițiilor anterior citate, rezultă că intenția legiuitorului a fost de a acorda salariaților o indemnizație de vacanță anuală în cuantum de 1450 lei, sub formă de vouchere, proporțional cu activitatea în muncă efectiv prestată în timpul anului, deci nu integral, indiferent de perioada în care s-a prestat muncă.

Prin urmare, nu se confirmă susținerile reclamantului în sensul că voucherele de vacanță s-ar acorda în cuantum integral indiferent de durata activității în muncă (o zi, o săptămână sau întregul an), cu atât mai mult cu cât acest drept suplimentar de natură salarială se acordă pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial.

În cazul în care legiuitorul ar fi intenționat să acorde integral indemnizația de vacanță în discuție indiferent de durata activității în muncă efectiv prestate de salariat în decursul anului calendaristic, ar fi putut să prevadă această împrejurare expres, însă din nici un articol al OUG nr.8/2009, ori al Normelor de aplicare și nici din cuprinsul Ordinului MEC nr.4635/2020 nu rezultă o asemenea posibilitate, nefiind niciunde prevăzut caracterul indivizibil al acestui drept de natură salarială.

Dimpotrivă, potrivit art.14 din Normele metodologice „La sfârșitul perioadei de valabilitate, la data stabilită de angajator sau la data încetării raporturilor de muncă, beneficiarul are obligația să restituie angajatorului voucherele de vacanță pe suport hârtie acordate pentru anul în curs și neutilizate ori necuvenite, potrivit prevederilor legale”.

Totodată, potrivit art.1 alin.(4) din acest Ordin, „în cazul salariatului al cărui contract individual de muncă/raport de serviciu, la data acordării voucherelor de vacanță, este suspendat sau a încetat în cursul anului 2020, acesta poate beneficia de vouchere de vacanță numai dacă, în termen de maximum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului ordin, depune la unitate/instituție o cerere în acest sens, precum și dovada achitării impozitului aferent prin virament bancar în contul unității/instituției”.

În fine, potrivit art.4 alin.5 din MEC nr.4635/2020 „la sfârșitul perioadei de valabilitate a suportului electronic pe care au fost alimentate voucherele de vacanță sau la data încetării raporturilor de muncă, beneficiarul are obligația de a restitui angajatorului suportul electronic, iar acesta, la rândul lui, va restitui suportul electronic unității emitente. În cazul în care beneficiarul a utilizat în totalitate sau în parte voucherele de vacanță alimentate electronic, iar ulterior intervine o cauză de restituire, acesta va restitui angajatorului contravaloarea voucherelor de vacanță necuvenite, în termen de 30 de zile de la producerea cauzei care determină restituirea”.

În pofida celor susținute de reclamant, art.1 alin.3 din Ordinul nr.4635/2020 nu permite acordarea integrală a indemnizației pentru personalul care a desfășurat activitate în anul 2020, indiferent de durata acesteia, ci vizează valorificarea dreptului prevăzut de lege chiar și pentru salariații care au prestat activitate în muncă cu fracțiuni de normă, ori doar o anumită perioadă a anului; interpretarea reclamantului este extensivă și contrară dispozițiilor OUG nr.8/2009 aprobată cu modificări prin Legea nr.94/2014, dar și a HG nr. 215 din 4 martie 2009 pentru aprobarea Normelor metodologice privind acordarea voucherelor de vacanță.

Raționamentul reclamantului ignoră prevederile art.78 din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative ”ordinele, instrucțiunile și alte asemenea acte trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora”.

Așadar, s-a apreciat că se impune respingerea în rest a acțiunii, respectiv pretențiile vizând acordarea indemnizației de vacanță aferente anului 2020 și pentru perioada în care

reclamantul nu a desfășurat activitate în muncă la pârât, având în vedere că data încadrării în muncă este 14.09.2020.

Pe cale de consecință, în temeiul dispozițiilor legale mai sus citate, instanța a admis în parte acțiunea reclamantului și a obligat pârâtul să acorde indemnizația de vacanță sub forma voucherelor de vacanță pentru anul 2020 doar proporțional cu timpul lucrat în cadrul unității pârâte, urmând a fi respinsă în rest, ca neîntemeiată.

S-a reținut că nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamantul Sindicatul Învățământului Preuniversitar Județul Hunedoara și pârâtul Liceul Tehnologic Agricol „Alexandru Borza” Geoagiu.

Prin apelul promovat, reclamantul a solicitat schimbarea soluției și admiterea în întregime a acțiunii.

În dezvoltarea motivelor de apel se susține că prima instanță a dat o interpretare eronată dispozițiilor legale incidente în cauză.

Dreptul la vouchere de vacanță a fost recunoscut personalului din instituțiile publice prin OUG 8/2009.

În aplicarea acestui act normativ a fost emisă HG 251/2009, pentru aprobarea normelor metodologice potrivit art. 3 alin 2 din acest act normativ, salariaților li se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere.

În temeiul OUG 8/2009, HG 215/2009 și al OUG 114/2018 au fost emise trei ordine de ministru în sensul că se acordă vouchere de vacanță, în cuantum de 1450 lei/salariat, indiferent de durata contractului individual de muncă.

Interpretarea logică și gramaticală acreditează ideea că voucherelor de vacanță se acordă personalului care a desfășurat activitate în 2020, indiferent de durata acesteia.

Soluția pronunțată de instanță se întemeiază pe un text de lege, respectiv pe dispozițiile art. 12 alin 2 din HG 215/2009, care se referă la altă categorie de salariați decât personalul din instituțiile publice pentru care legiuitorul a ales să acorde vouchere în funcție de perioada lucrată.

Prima instanță își motivează soluția de acordare a voucherelor proporțional cu perioada lucrată pe dispozițiile vizând situațiile în care acestea se restituie, însă dispozițiile art. 14 din HG 215/2009 nu limitează acordarea voucherelor, restituirea fiind generată de alte situații decât acordarea în proporție mai mare decât perioada lucrată, respectiv expirarea perioadei de valabilitate sau cu depășirea sumei de 1450 de lei.

Nici textul de lege ce reglementează obligativitatea restituirii suportului electronic nu poate fundamenta o soluție precum cea pronunțată de prima instanță.

Apelantul anexează cererii de apel practică judiciară.

Prin apel, pârâtul a solicitat anularea sentinței și respingerea acțiunii formulate de reclamantă.

În motivare arată că pentru acordarea voucherelor de vacanță sumele îi sunt alocate de Inspectoratul Școlar, respectiv de Ministerul Educației, în baza cererilor salariaților, însă reclamanta nu a fost cuprinsă în centralizatorul instituției întrucât nu era angajata liceului la momentul solicitării fondurilor și acordării acestor drepturi salariaților instituției, iar în prezent nu le-au fost alocate fonduri bugetare pentru plata drepturilor solicitate de reclamantă.

Critică sentința pentru că instanța nu a ținut cont că acordarea dreptului este condiționată de legiuitor de existența resurselor financiare și de alocarea acestora anual, astfel cum rezultă din prevederile art. 1 alin. 3 din OUG nr. 8/2009, dreptul de a primi tichetele de vacanță nefiind absolut ci limitat prin norma de reglementare.

Pe de altă parte, arată că acordarea acestor drepturi este o vocație a angajatorului și nu o obligație, putând fi acordat doar dacă sunt îndeplinite condițiile legii.

Invocă deciziile nr. 108/2006, 838/2008 și 1250/2010 ale Curții Constituționale.

Mai arată că reclamanta nu a chemat în judecată și Ministerul Educației, respectiv Inspectoratul școlar pentru a asigura, respectiv a aloca fondurile necesare pentru plata acestor drepturi, astfel că este nefondată obligarea sa la plata drepturilor solicitate, angajarea oricăror cheltuieli suplimentare cu această destinație reprezentând o încălcare a bugetului instituției.

Invocă și deciziile nr. 693/2006, 728/2006 și 1.601/2010 ale CCR, arătând că voucherele de vacanță constituie drepturi cu caracter salarial suplimentar iar nu drepturi fundamentale ale căror exercițiu ar putea fi restâns numai în condițiile prevăzute de Constituție.

În drept invocă art. 480 alin. 2 C. proc. civ.

Inimatul pârât a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului promovat de reclamantul.

În cauză a formulat întâmpinare și reclamantul care a solicitat respingerea apelului declarat de pârât.

Curtea, analizând legalitatea și temeinicia sentinței apelate, prin prisma criticilor formulate, reține următoarele:

În ceea ce privește apelul reclamantului:

Potrivit art. 1 alin 2 din OUG 8/2009 - instituțiile publice, astfel cum sunt definite la art. 2 alin. (1) pct. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și la art. 2 alin. (1) pct. 39 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, indiferent de sistemul de finanțare și de subordonare, inclusiv activitățile finanțate integral din venituri proprii, înființate pe lângă instituțiile publice, acordă, anual, în perioada 1 ianuarie 2019 - 31 decembrie 2026, vouchere de vacanță în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat.

În aplicarea dispozițiilor OUG 8/2009 a fost adoptată HG 215/2008, cuprinzând normele metodologice care în cuprinsul art. 3 alin 2 dispun în sensul că: -în cazul salariaților din instituțiile și autoritățile publice, prevăzute de art. 1 alin. (2) din ordonanța de urgență, se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație.

În aplicarea dispozițiilor art. 3 alin 2 din Norme a fost adoptat Ordinul 4635/2020 care dispune în sensul că:

(2) În anul 2020, salariaților din unitățile/instituțiile prevăzute la alin. (1) li se acordă o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, pe suport electronic, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație.

(3) Beneficiază de vouchere de vacanță personalul încadrat în unitățile/instituțiile prevăzute la alin. (1), care a desfășurat activitate în anul 2020, indiferent de durata acesteia.

După cum se poate observa, nici actul normativ de bază și nici actele subsecvente, date în aplicarea acestuia, nu condiționează în cazul instituțiilor publice cuantumul voucherelor de vacanță de perioada lucrată în anul calendaristic 2020. Dimpotrivă, Ordinul nr.4635/2020 recunoaște expres dreptul la vouchere în valoare de 1450 lei, persoanelor din învățământ care au prestat activitate în anul 2020, indiferent de perioada acesteia.

Textul din cuprinsul ordinului nu lasă loc de interpretare, în condițiile în care în alin 4 al art. 3 recunoaște acest drept și persoanelor care au desfășurat activitate în 2020, dar la data acordării voucherelor au avut contractul de muncă suspendat sau încetat.

Nu poate fi reținută aprecierea primei instanțe, în sensul că Ordinul 4635/2020 adaugă la lege și, prin urmare, nu poate recunoaște drepturi superioare celor reglementate în cuprinsul OUG 8/2009 și al HG 215/2008. Ordinul de ministru reprezintă un act

administrativ cu caracter normativ, dat în aplicarea legii, care nu poate fi lipsit de eficiență cât timp nu a fost anulat printr-o hotărâre judecătorească.

De altfel, contrar aprecierilor primei instanțe, ordinul menționat este în concordanță cu actul de bază, care nu dispune în sensul acordării voucherelor proporțional cu timpul lucrat.

OUG 8/2009 reglementează posibilitatea acordării voucherelor de vacanță atât în instituțiile publice, cât și în cadrul angajatorilor din sectorul privat. În timp ce pentru sectorul public este reglementat dreptul la vouchere în sumă fixă de 1450 lei/ an / salariat, în domeniul privat cuantumul voucherelor este lăsat la latitudinea angajatorului, în limita unui cuantum maxim, putând fi condiționat de perioada de timp lucrată în anul calendaristic pentru care se acordă voucherile.

Având în vedere claritatea dispozițiilor legale care reglementează întinderea dreptului la vouchere în cazul reclamantului, soluția primei instanțe de acordare a acestora proporțional cu perioada lucrată este nefondată.

Acordarea voucherelor trebuie să se realizeze în concordanță cu textele ce recunosc acest drept și nu cu dispoziții ce reglementează ipoteze de restituire a voucherelor, ipoteze ce vizează nu numai sectorul public, ci și sectorul privat, unde condițiile de acordare a voucherelor pot fi diferite.

În ceea ce privește apelul pârâtului:

Este adevărat că art. 1 al OUG nr. 8/2009 prevedea că pentru recuperarea și întreținerea capacității de muncă a personalului salarial, angajatorii care încadrează personal prin încheierea unui contract individual de muncă *pot acorda*, în condițiile legii, bonuri de valoare, denumite în continuare vouchere de vacanță.

În speță însă trebuie avute în vedere prevederile art. 1 alin. 2 din Ordinul nr. 4635/2020, care, astfel cum s-a reținut mai sus, sunt imperative în sensul că în anul 2020, salariaților din unitățile/instituțiile prevăzute la alin. (1) *li se acordă* o singură indemnizație de vacanță, sub formă de vouchere, pe suport electronic, în cuantum de 1.450 lei pentru un salariat, în limita sumelor prevăzute în buget alocate cu această destinație.

Față de aceste dispoziții imperative, nu pot fi reținute ca fondate susținerile apelantului pârât în sensul că prevederea de a se acorda tichete de vacanță este o vocație a angajatorului iar nu o obligație a acestuia.

Obligația angajatorului de a acorda tichete de vacanță a fost instituită de norma menționată tocmai în virtutea dreptului constituțional al statului de a acorda drepturi salariale suplimentare, în acord cu principiile statuate prin deciziile Curții Constituționale invocate de pârât.

Împrejurarea că în cauză nu s-a solicitat și nu s-a dispus obligarea Ministerului Educației și a Inspectoratului școlar de a aloca fondurile necesare plății sumei solicitate de reclamantă, nu este de natură a conduce la respingerea acțiunii, întrucât chestiunea alocării fondurilor este ulterioară pronunțării hotărârii definitive care constată dreptul reclamantei și țin de executarea acesteia.

Din înscrisurile depuse la dosar fond, la filele 65-67, rezultă că pentru perioada în litigiu apelanta a prevăzut în buget sume pentru acordare de vouchere de vacanță, astfel că în mod corect prima instanță a admis pretențiile reclamantei, hotărârea pronunțată fiind la adăpost de criticile apelantei formulate sub acest aspect.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 480 Cod procedură civilă, Curtea va admite apelul reclamantei, va schimba sentința apelată, în sensul că va admite în totalitate acțiunea formulată de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara în numele și pentru membrul de sindicat Vasile Aura Cristina și va obliga liceul pârât să acorde acesteia o indemnizație de vacanță sub formă de vouchere de vacanță în valoare de 1450 lei, aferente anului 2020.

(continuarea deciziei civile nr. 779/2022 pronunțată în dosar nr. 1339/97/2021)

Nu s-au solicitat cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

În numele legii

DECIDE

Admite apelul declarat de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat Vasilie Aura Iustina împotriva sentinței civile nr. 1153/2021 pronunțată de Tribunalul Hunedoara.

Schimbă, în parte, sentința atacată, în sensul că admite în totalitate acțiunea formulată de reclamantul Sindicatul Învățământ Preuniversitar Județul Hunedoara, în numele și pentru membrul de sindicat Vasilie Aura Iustina și obligă pârâta Liceul Tehnologic Agricol "Alexandru Borza" să acorde reclamantei Vasile Aura Iustina o indemnizație de vacanță sub formă de vouchere de vacanță în valoare de 1450 lei, aferente anului 2020.

Respinge ca nefondat apelul declarat de pârâțul Liceul Tehnologic Agricol "Alexandru Borza" Geoagiu împotriva aceleiași sentințe.

Definitivă.

Pronunțată azi, 5 Aprilie 2022, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

Președinte,
Cristina Gheorghina Nicoară

Judecător,
Letiția Daniela Mărginean

Grefier,
Eva Monica Hudema-
concediu medical, semnează
conf. art. 426 al.4 C.pr.civ.,
grefier șef secția,
Monica Elena Roman

Redc./tehnoredc. LDM
C.C.4 ex/6.05.2022
Jud. fond: L.M. Buligan

